

който и единъ момъкъ на име Василий (сжщый който бѣше поробенъ отъ Крума въ Одринъ); той постъпи въ служба при единъ сенаторъ и, като достигнѣ най-высокъ чинъ въ палата, най-послѣ (867) са въскачи на престола подъ името Василий македонскій. Него-вытъ сынове *Лъвъ философъ*, *Александръ*, внука му *Константинъ багренороденъ* и другытъ потомцы — *Романъ II*, *Василій II* и *Константинъ* царувахъ съ слава. И тѣзи е втората славенска династія, отъ която Византійската Имперія имаше по-добрытъ си господари. »

Историцытъ мълчѣтъ, върху политическытъ събытія въ България, ако е имало или не, слѣдъ завращаніето на царь — Владиміра отъ неговото честито пжтуванье; но сичкытъ съгласно пишѣтъ за обращаньето на Българытъ въ Христіанството, като събытіе найдостопамятно за царството; и то са начнѣ отъ двора при *Бориса*, наслѣдника Владиміровъ, какъто сега ще видимъ.

§ 20. Борисъ — язычникътъ (843—861).

Малко преди да възлѣзе на българскыя престолъ Борисъ, Императоръ Теофилъ умрѣ (842), и за наслѣдникъ остави малолѣтныя си сынъ Михаила подъ надзора на майка му императорица Теодора. Скоро (въ 745 г.) 30-годишнынътъ миръ сключенъ между Българытъ и Византійцытъ наближаваше да са свърше времето му, и на Бориса са искаше да отвори бой съ наслѣдникътъ, като са надържеше на силытъ си, когато имперіята са управляше отъ една жена: за туй са и обърнѣ къмъ Императорицата съ нѣкаквы исканія, като ѣ обещаваше съвременно и бой.

Историцытъ повтарятъ дилеммата, съ която са отговорила Теодора на Българскыя царь: « Ако ми надвѣишъ, то малко слава ще спечелишъ отъ надвита жена; но ако са падвѣишъ отъ мене, тогазъ за тебе